

L'instant final de 'Les tres germanes', que ha hagut d'anul·lar les nou darreres funcions a la Fabià Puigserver ■ SÍLVIA POCH

El risc de contagi complica les produccions ambicioses, com la de 'Les tres germanes' al Lliure, ja afectades per la limitació de públic

El drama d'un positiu

J. Bordes
BARCELONA

La notícia va córrer com la pólvora, dijous. S'anul·laven les nou darreres funcions (del 8 al 17 de gener) de *Les tres germanes*, a la sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure, perquè s'havia detectat un cas positiu de Covid entre el repartiment. Això obligava a confinar tot el grup bombolla. Unes 2.500 persones que tenien l'entrada comprada es van haver de conformar amb la versió *online* que el Lliure (igual que el TNC) prepara per a situacions com aquesta.

Avui és complicat programar funcions amb un gran repartiment –hi ha excepcions, com *La jaula de las locas*, al Tivoli; *L'Héroie*, al TNC; *Les tres germanes*, i *La traviata*, al Liceu–, perquè és pràcticament impossible recuperar el cost de cada funció per culpa de la limitació de l'aforament. Ara, a més, es comprova que com més nombrós sigui l'equip artístic, més probabilitats hi ha que hi aparegui un positiu o un contacte directe

d'un positiu que obliguin a un confinament absolut. La producció d'El Terrat, *L'èxit de la temporada*, s'afegeix als que assumeixen el risc. Mercè Puy, responsable de l'àrea de teatre d'El Terrat, confia que el confinament municipal no s'allargui més dels deu dies previstos. Necessiten que pugui arribar públic de fora de Barcelona al teatre de la Gran Via.

El comportament exemplar dels teatres manté l'èssolgan #laculturaéssegura. També la responsabilitat que assumeixen els actors. Al Lliure, va ser l'ar-

tista qui va avisar de la simptomatologia el teatre, el qual va activar els protocols fins a la cancel·lació immediata. Les infeccions es produeixen fora dels teatres i tallar d'arrel les produccions evita contagis entre els equips artístics. De fet, les produccions privades (de mitjà format) han entrat als teatres confiant que es passi de fase i s'arribi al 70% d'aforament. Fins llavors, difícilment serà rendible. Comptem amb l'ajut públic, que els compensa un 16% de taquilla (si arriben al límit del 50%). Andreu

Buenafuente qualificava de "miracle laic" que s'arribi a estrenar aquesta producció.

El del Lliure ha estat el cas més sonat, però no pas el primer. També van haver de reprogramar fun-

'T'estimo si he begut' i 'Flou papagayo' són obres sotmeses a afectacions per la Covid-19

cions els de *T'estimo si he begut* perquè hi va haver contactes amb el virus en les funcions previstes al Temporada Alta. Gràcies al fet que el festival va allargar dates es va trobar una oportunitat per reprogramar una comèdia amb textos d'Empar Moliner que arribarà a la tardor al Poliorama, en principi. També les funcions de *Flou papagayo* es van haver de suspendre per un cas de coronavirus. Per evitar contagis, s'han pres mesures dràstiques. Els de Mal Pelo, per exemple, es van autoconfinar a la seva residència artística, *L'Animal a l'Esquena*, per crear *Inventions*.

Mi nombre es alguien y cualquierera, que obria la temporada al Lliure, va tenir temps de refer el seu format en aparèixer un actor que havia tingut contacte amb un positiu. No van tenir tanta sort a *Suite toc nùm. 6*, de Les Impuxibles, que va haver d'aturar les funcions per la mateixa situació: era impossible substituir la persona que havia estat en contacte amb un positiu. ■

El cas valent de 'La jaula de las locas'

El musical amb el repartiment més extens d'Europa

Jordi Sellas, productor de *La jaula de las locas*, explica a aquest diari que els seus socis holandesos han confirmat que el muntatge del Tivoli, amb 75 persones entre ac-

tors, músics i tècnics, és la producció de musical amb el repartiment més extens d'Europa. Per evitar contagis, han establert tres grups (actors, tècnics i músics), amb circuits diferents. Cada dimecres, fan proves PCR per confirmar que tots són negatius.

Com que la producció inicial ja està coberta, han decidit

mantenir activa la companyia confiant que es podrà reprendre la gira estatal els propers mesos. Només s'aspira a cobrir els sous de tothom, que no s'han rebaixat. Sí que s'ha negociat reduir el lloguer de la sala i de l'equip tècnic. "Si no hi hagués *La jaula*, no en farien res", de la sala, perquè ningú la llogaria, sentència Sellas.

Crítica teatre

Jordi Bordes

Amb tacte

Boira a les orelles

Dramatúrgia: Miriam Escurriola, Els Pirates
Direcció: Adrià Aubert
Intèrprets: Laura Pau, Lluna Pindado i Bernat Cot
Escenografia: Enric Romani
Al Maldà, divendres 8 de gener (fins al 7 de febrer)

Com no podia ser d'una altra manera, Els Pirates s'apropen a la peripècia del seu escenògraf, Enric Romani, amb molta sensibilitat. És una peça que construeix des del seu humor habitual (segurament, han reduït la dosi de cinisme) i mantenen els temes musicals com a moments d'explosió emocional (sobretot amb la sorpresa final, que no desvelarem aquí). A la sordesa de Romani s'imposa una capacitat d'escolta diferent, de jugar amb el tacte imprescindible i sense caure en la lamentació i la sobreprotecció bonista.

Els tres actors ho fan, des dels records propis del company que sempre han conegut amb aquesta circumstància i que, des de la infància, han integrat amb naturalitat. És ara, arran de *Boira a les orelles*, que s'han plantejat quines dificultats han afrontat (i superat sense dramatismes) la família i ell mateix.

Els Pirates fan sorna, sí, quan imaginen l'orgull d'un aparell d'audició que lluita perquè l'usuari no se'l desconnecti en cas de soroll ambient excessiu. Romani, en aquests casos, opta per un cert mutisme, pacientment. Per contra, saber llegir els llavis li atorga un poder en una discoteca (en què tots veuen coartada l'escolta).

Els vídeos a fons d'escena, que ressegueixen el cas de l'escenògraf, aporten el contingut de documental estricte. Els actors, mentrestant, es barallen per escenificar com un so es transforma en un codi entenedor per al cervell amb una coreografia surrealista. Traspassen la sordesa per abordar temes universals com ara la paternitat: "Tots els pares són igual de diferents", canta la lletra final. L'obra és tota una declaració de ferma amistat.